

“Jullie hadden nooit weg moeten gaan”

Een andere kleur en taal. Het begon pas tot mij door te dringen toen ik in de eerste klas van het vmbo kwam. Ze vroegen wat mijn afkomst was, hoe ik aan zulke donkere wenkbrauwen kwam en of ik onder de zonnebank ging. Toen besepte ik dat wat voor mij heel ‘normaal’ was, dat voor iemand anders vreemd kon zijn.

Wij eten vaker rijst dan aardappelen, wij spreken meer met klanken, wij koken meer met kruiden en soms zien we er iets anders uit. Indo's. De laatste jaren ben ik mij erg gaan verdiepen in waar mijn wortels liggen en vooral hoe die wortels in Nederland terecht zijn gekomen.

Tijdens de lessen van geschiedenis en politiek die ik volg bij mijn studie tot media redactiemedewerker kregen we het onderwerp ‘eerste migranten van Nederland’. Bij elke website waar ik op terecht kwam en in elk boek dat ik las stonden de indo's op nummer één. Maar waarom zouden honderdduizenden mensen een klimaat van warmte met amper regen inruilen voor een sjaal en sneeuw? Ik wist wel dat er oorlog was geweest in voormalig Nederlands-Indië maar meer dan dat ook eigenlijk niet.

Maar wat nou als zij hun moederland nooit hadden verlaten?

In mijn ogen is de overdracht van de mensen uit Nederlands-Indië naar Nederland te snel gegaan. Iedereen, personeel van het onderwijs, van het ziekenhuis, van verschillende fabrieken etc. moest weg. Met als gevolg dat er mensen overbleven die niet capabel genoeg waren voor het overgebleven werk. Maar zij, mijn opa en oma en vele andere indo's hadden geen keuze. Ze werden gewoon weggejaagd.

Aan de andere kant gaf Nederland deze mensen, vol trauma's en minderwaardigheid complexen wel de mogelijkheid om weer een goed bestaan op te bouwen. Zoals mijn oma, die hier kon studeren voor verpleegkundige en zo zichzelf kon onderhouden. Maar dan sta je hier, zo kwetsbaar in een vreemd land wat je alleen kent van verhalen, en vaak zonder familie of kennissen. Weer een strijd van overleven en een plek in deze maatschappij.

Daarnaast ben ik blij dat een stukje van Indonesië naar Nederland is meegebracht denk aan Toko's, de Pasar malam bazaar en verschillende Indonesische restaurants. Er bestaat zelfs een Indisch bejaardenhuis genaamd: 'Nusantara' waar Indische oudjes op hun oude dag nog kunnen genieten van herinneringen aan Nederlands-Indië.

Terwijl ik dit column schrijf komt de geur van oma's nasi goreng de woonkamer ingeslopen. En dan beseft ik weer dat mijn kracht zit in die van mijn voorouders. Hun doorzettingsvermogen en hun wil om te overleven. Hoewel ik zelf ook wel in dat mooie land Indonesië had willen wonen ben ik dankbaar dat zij toch naar Nederland zijn gekomen.

Want ja, anders had ik de mogelijkheid niet gehad om dit nu te kunnen schrijven...

Maaïke van Oostveen (21) is van Indische afkomst. In dit column laat zij haar mening los over de repatriatie van haar grootouders.